

**ЕМОТИВНІ МЕХАНІЗМИ
СУЧАСНИХ ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТІВ**

doi: 10.12958/2227-2631-2023-2-48-98-106

Тетяна Коць,

*доктор філологічних наук, провідний науковий співробітник
відділу стилістики, культури мови та соціолінгвістики
Інституту української мови НАН України
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4622-9559>*

У статті досліджено емотивні засоби сучасних публіцистичних текстів. Розкрито гіперо-гіпонімічні зв'язки термінологічних понять лінгвостилістики: емотивність, емоційність, експресивність, оцінність. Основою емотивності є емоційна оцінність лексики, фразеологічних, стилістичних, синтаксичних одиниць. Поєднання логічної та емоційної оцінки уможливорює пов'язану з ситуацією спілкування прагматичну оцінність тексту загалом, зокрема мовні акти схвалення, прихильності або навпаки осуду, зневаги, які ґрунтуються на спільному фонді знань і ціннісних орієнтирів співрозмовників.

Ступінь емотивності залежить від жанрової диференціації публіцистичного стилю. Аналітичні жанри (репортаж, стаття, кореспонденція, рецензія) містять роздуми про події, проблеми, установлення причинно-наслідкових зв'язків і засвідчують формування постійно оновлюваного на основі загальнолітературної й спеціальної (термінологічної) лексики публіцистичного словника з виразним експресивним соціально-політичним забарвленням. Семантику нейтральних мовних засобів доповнюють емоційні одиниці. Емоційний заголовок статті ЗМК розкривають нейтральні засоби для висвітлення інформації в статті і навпаки.

Художньо-публіцистичні жанри (нарис, памфлет, фейлетон) традиційно орієнтовані на загальнономовний словник і взаємодію з образними емоційно-оцінними засобами художньої мови. Навколо ключових понять у публіцистичних текстах вибудовуються виразний емоційно-оцінний публіцистичний лексикон і експресивні висловлення. Приховану емоційну оцінність публіцистичності зумовлює передусім синтаксична будова: зміна порядку слів, парцельовані, прислужувальні конструкції, еліпсиси. Вони наповнюють текст інформативністю, часто суб'єктивною, яка спонукає читача до певних оцінних асоціацій. Емоційно-оцінними синтаксичними одиницями є розчленовані структури – спеціально вичленовані з одного речення два і більше виразно оформлених висловлення.

Емотивність та її одиниці вираження (лексичні: добір синонімів високої або низької експресії, антонімів; фразеологічні: трансформовані фразеологізми, афористичні заголовки; морфологічні: дієслова теперішнього часу, збірні іменники однини, абстрактні іменники;

синтаксичні: риторичні питання, парцельовані конструкції реалізують основну функцію традиційних ЗМК – вплив на масову свідомість суспільства.

Ключові слова: експресивність, емотивність, емоційні засоби, оцінність, публіцистичний стиль.

The article examines emotional means of modern journalistic texts. The hypero-hyponymic connections of the terminological concepts of linguistic stylistics are revealed: emotionality, emotionality, expressiveness, evaluability. The basis of emotionality is the emotional evaluation of vocabulary, phraseological, stylistic, and syntactic units. The combination of logical and emotional evaluation enables a pragmatic evaluation of the text as a whole related to the communication situation, in particular linguistic acts of approval, affection or, on the contrary, condemnation, disdain, which are based on the common fund of knowledge and value orientations of the interlocutors.

The degree of emotionality depends on the genre differentiation of journalistic style. Analytical genres contain reflections on events, problems, establishment of cause-and-effect relationships and testify to the formation of a journalistic dictionary that is constantly updated on the basis of general literary and special vocabulary with a distinct expressive socio-political color.

Artistic and journalistic genres are traditionally oriented towards a universal vocabulary and interaction with figurative, emotional and evaluative means of artistic language. An expressive emotional and evaluative journalistic lexicon around key concepts in journalistic texts. The hidden emotional evaluation of journalism is determined primarily by the syntactic structure. Emotionality and its units of expression realize the main function of traditional mass media – influence on the mass consciousness of society.

Key words: emotional means, emotionality, evaluation, expressiveness, journalistic style.

Creative Commons Attribution 4.0
International (CC BY 4.0)

Вступ. Емотивні механізми – це важливий елемент публіцистичності як стилістичної категорії. У сучасній лінгвістиці немає чіткого протиставлення понять *емотивність*, *емоційність*, *експресивність*, *оцінність*. Визначення їхнього статусу в терміносистемі мовознавства необхідне для розуміння теоретичних і практичних засад лінгвістики, а з’ясування їх важелів у сучасних публіцистичних текстах – невід’ємний складник аналізу ЗМК як відкритої і динамічної сфери мовного функціонування, на якій постійно позначаються семантико-аксіологічні механізми часових, ціннісних, ідеологічних, естетичних

орієнтирів епохи у зв'язку зі змінами пріоритетів життя народу. Аналіз емотивності в публіцистичних текстах уможливує встановлення механізмів відображення загальноновживаними і спеціальними (оцінними, образними) засобами мови буття суспільства у діалектичній єдності руху, простору й часу та фіксацію семантико-прагматичних модифікацій українського словника для актуалізації й оновлення позамовно детермінованої інформації. Уживання в публіцистичних текстах емоційних слів, словосполучень, висловлень передає експліцитне ставлення автора до подій, явищ життя і впливає на формування масової свідомості суспільства. Це змінне явище мови, яке оновлюється відповідно до зовнішніх і внутрішніх чинників розвитку українського словника.

Мета дослідження – визначити гіперо-гіпонімічні зв'язки цих понять у науковій термінології і з'ясувати їхні функціонально-стилістичні і прагматичні вияви в сучасних публіцистичних текстах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Мовні механізми емотивності та експресивності як семантико-стилістичних засобів суб'єктивного вираження мови вивчають переважно в синхронному аспекті на різних рівнях мовної структури (М. Пилинський, С. Єрмоленко, В. Чабаненко, С. Бибик, О. Стишов, О. Селіванова, В. Адмоні, Є. Галкіна-Федорук, В. Жеребков, О. Москальська, В. Охріменко, В. Телія, В. Шаховський, О. Й. Шендельс, А. Міколайчук, І. Новаковська-Кемпна та ін.).

Емотивність у публіцистичних текстах виявляє зв'язок з експресивністю та оцінністю, проте не ототожнюється з названими поняттями. С. Єрмоленко зазначає, що «емоційне в мові завжди експресивне, але не кожне експресивне явище належить до емоційних» (Єрмоленко, 2000, с. 157). Емоційні й експресивні одиниці містять негативну або позитивну конотацію, але оцінність – поняття ширше. Оцінку можуть передавати й нейтральні мовні засоби, зокрема з інтелектуальної сфери мовомислення, які вносять елемент об'єктивного осмислення понять і явищ історичної доби. Емоційна оцінка, навпаки, вносить відчутний елемент суб'єктивізму в мову публіцистичного стилю. С. Іваненко емоційну оцінку вважає й «елементом естетичної, а також підґрунтям раціональної оцінки, тому що емоція – це біопсихосоціальна одиниця, і оцінка, побудована на її основі, не може бути чисто емоційною чи чисто раціональною» (Іваненко, 1999, с. 590).

Емоційність можна розглядати як елемент сенсорних і абсолютних оцінок. Сенсорні оцінки можуть бути гедоністичними (те, що подобається) і психологічними (інтелектуальними й емоційними). Абсолютна оцінка виражає естетичні й етичні цінності суспільства. Оцінка може бути також *нейтральною*. Німецький вчений Улл Фікс називає її раціональною (Fіx, 1988, с. 10).

Емотивні механізми конотації одних мовних одиниць на позначення цінностей суспільства вступають у семантичні відношення

з іншими, установлюючи перехід від суб'єктивного тлумачення до трактування в межах інших груп аксіономенів (Puzynina, 1986, с. 123; Сорока, 2015, с. 207). Ступінь зацікавленості суб'єкта поняттями, що реалізується в семантиці деяких оцінних слів і в структурі висловлення загалом, є свідченням ефективності впливу на свідомість адресата.

Емотивність як термін лінгвістики охоплює різнорівневі мовні одиниці з емоційною семантикою та увиразнює в публіцистичних текстах позитивне або негативне ставлення мовця до названого предмета, явища, поняття.

Емоційна позитивна або негативна змістова шкала формується відповідно до визначених у суспільстві соціальних, національно-культурних, моральних цінностей. Логічна (раціональна) і емоційна (ірраціональна) оцінка в тексті часто взаємодіють. Логічну оцінність мотивують об'єктивні думки, а емоційну – почуття суб'єкта до об'єкта (особи, предмета, явища, події тощо). Одиницями логічної оцінності є слова і словосполучення з позитивнооцінною й негативнооцінною семантикою з інтелектуальної сфери мовомислення (*мислитель, гуманіст, добродесний науковець, розвинена інфраструктура, злодій, плагіатор, хабарник*), а одиницями емоційної – експресивно-конотативні (*негідник, пройдисвіт, зажерлива людина, українолюб, омріяний план*) мовні засоби. І емоційне, і раціональне оцінювання відбувається шляхом вживання мовних одиниць, зареєстрованих у словниках або в пам'яті носіїв мови з погляду їхніх ціннісних орієнтирів: добра і зла, правди і неправди, справедливості і несправедливості, користі і шкоди, краси і потворності, дозволеного і забороненого. Емоційна семантика розкривається у відповідних контекстуальних умовах, зокрема в оновленні структури та семантики компонентів, стилістичної маркованості синтаксичних одиниць.

Поєднання логічної та емоційної оцінки уможливорює тісно пов'язану з ситуацією спілкування прагматичну оцінність тексту загалом, зокрема мовні акти схвалення, заохочення, прихильності (плюс на шкалі оцінок) або навпаки осуду, зневаги (мінус на шкалі оцінок), які ґрунтуються на спільному фонді знань і норм співрозмовників. Польські лінгвісти (Mikołajczuk, 2000; Nowakowska-Kempna, 1986) кваліфікують критерій оцінки як один з основних у класифікації назв емоцій. Агнешка Миколайчук (Agnieszka Mikołajczuk) досліджує семантичний клас гніву та його підназв, які мають виразне інтенсивне забарвлення й усупереч загальному значенню «негативні емоції», які вирізняються природою оцінки з огляду на її вартість, а також типом і предметом цієї вартості (Mikołajczuk, 2000, с. 130). Стилiстичний потенціал емотивності в тексті розкривається на лексичному, фразеологічному, синтаксичному рівнях. Тексти різні за стилем, жанром, змістом різняться за способом вираження в них емотивності.

Методи дослідження. Установлення механізмів емотивності ЗМК удоступнюють рецептивно-стилістичні методи: семантико-

аксіологічного аналізу (для з'ясування оцінних інструментів публіцистичних текстів); семантико-диференційного аналізу (для виявлення змін у семантиці мовних одиниць, їхніх стилістичних відтінків, формуванні нових контекстуально зумовлених конотацій); лінгвокультурологічного аналізу (для встановлення змісту й оцінності мовних засобів ЗМК залежно від суспільно-політичних, соціокультурних умов їх функціонування).

Виклад основного змісту. Публіцистичні тексти є сферою обміну інформацією, раціонального й емоційного оцінювання понять, явищ світу, вираження ціннісних орієнтирів певного колективу, політичної, ідеологічної групи людей, суспільства. Аналітичні (репортаж, стаття, кореспонденція, рецензія) жанри вирізняються роздумами про події, проблеми, встановленням причинно-наслідкових зв'язків і допускають емоційно-оцінне осмислення подій і явищ суспільного життя й відповідно формування постійно оновлюваного на основі загальнолітературної та спеціальної (термінологічної) лексики публіцистичного словника з виразним експресивним соціально-політичним забарвленням (*політичні клони, корумпована економіка, фінансова залежність*). Для них характерне поєднання нейтральних мовних засобів для висвітлення інформації та емотивних механізмів. Емоційний заголовок статті розгортається в нейтральному висвітленні інформації в статті і навпаки. Власне публіцистичні емоційні мовні одиниці реалізують основну функцію публіцистичного стилю – впливу на масову свідомість суспільства. Цій функції підпорядковані лексичні (добір синонімів високої або низької експресії, антонімів), фразеологічні (трансформовані фразеологізми, афористичні заголовки), морфологічні (дієслова теперішнього часу, збірні іменники однини, абстрактні іменники) і синтаксичні (риторичні питання, парцельовані конструкції тощо) засоби публіцистичності. Раціональну оцінність, на відміну від емоційної, формують відомі для носіїв мови із загальнолюдського або національного досвіду позитивнооцінні й негативнооцінні слова (*справедливий – несправедливий, патріотизм, демократія, національно-свідомий, відповідальний – несправедливий, тоталітаризм, тероризм, агресія, жорстокий*), які будують позитивнооцінну (*державна – незалежна, самостійна, соборна, суверенна, демократична, переможна, європейська, вільна, нова; народ: національно-свідомий, непереборний, сильний, цілеспрямований, інтелектуальний, європейський, успішний, єдиний, об'єднаний, нездоланий, культурний, піднесений; влада – відповідальна, державницька, патріотична*) і негативнооцінну (*державна – тоталітарна, антигуманна, залежна; народ – несвідомий, некультурний; влада – безвідповідальна, антидержавницька, розкоординована, корумпована*) парадигми ядерних понять (*держави, народу, влади*) публіцистичних текстів.

Художньо-публіцистичні жанри (нарис, памфлет, фейлетон) традиційно орієнтовані на загальнономовний словник і взаємодію

з образними емоційно-оцінними засобами художньої мови. Навколо ядерних понять у публіцистичних текстах вибудовується експліцитний емоційно-оцінний публіцистичний словник (публіцистична лексика) і висловлення (народ – *багатотраждальний, заляканий, понівечений, пригнічений, забитий, затоптаний, зрусифікований, обкрадений, зайвий, суржиковий, краплений, мічений, безсилий, безликий знедуховлений*; влада – *бандитська, перевтомлена, політичні аферисти, перебіжчики, зрадники, тушки, кровопивці*). Експліцитна оцінка є виразною ознакою полеміки, критичного аналізу суспільно-політичних, економічних, культурних процесів (Коць, 2018, с. 342) і виразно простежується на лексичному рівні, зокрема в синонімічних рядах, у яких завжди представлені слова більш нейтрального значення, а також одиниці з різними емоційно-оцінними відтінками. Кожна доба спричиняється до виникнення нових реалій, пізнання нових явищ, отже, й формування нових понять. Проте не тільки нові явища потребують осмислення і словесного вираження, старі поняття також із плином часу змінюються, їх розуміння прямо пов'язане з динамікою цінностей суспільства – це природна взаємозалежність поняттєвого і словесного світів.

Закономірні процеси розвитку мови потребують оновлення лексичних засобів, вираження різних відтінків значення. Як наслідок – розширюються наявні та виникають нові емоційні синонімічні ряди з неоднорідним планом вираження й різними функціями (заміщення, уточнення, поглиблення характеристики предмета) (*знедуховлений – обездуховлений – пустодухий, знеосіблення – деперсоналізація*), напр.: *Російському шовінізму відводиться... особлива роль у нівеляції і знеосібленні українців* (Літературна Україна, 17.06.2012); *«Гранословці» [сучасники письменницького конкурсу «Гранослов»] не зупиняються на констатації екзистенціальної проблематики, не перетворюються на пасивних споглядальників нівеляції самооцінної особистості в зародку, що активно відбувалося в процесі запрограмованої деперсоналізації народу* (Культура і життя, 27.04.2013).

Експліцитну функцію виконують синонімічні й антонімічні епітети з емоційним забарвленням, які в тексті наголошують на якості, властивості, увиразнюють позитивнооцінні або негативнооцінні характеристики осіб, явищ життя. У мові публіцистичного стилю як синоніми з емоційною конотацією функціонують позитивнооцінні епітети *одухотворений – одуховлений* до слів *народ, нація, суспільство*: *Наша нація, одухотворена вірою в добро і справедливість, здолає всі труднощі і незгоди, досягне єдності і розквіту* (Україна молода, 06.09.2012); *Упродовж якого десятка років цікавило мене суспільство епохи Середньовіччя не те темне, як його звичайно уявляють, а одуховлений вірою народ, душа якого втілилася в камені соборів та романських і готичних скульптур* (Літературна Україна, 04.10.2012). З плином часу коло епітетів, які означають процеси та явища світу, розширюються, змінюється.

Імплицитну емоційну оцінність публіцистичності зумовлює синтаксична будова: зміна порядку слів, парцельовані, приєднувальні конструкції, еліпсиси. Граматичні засоби створення аксіології вислову, на відміну від лексико-семантичних і фразеологічних, не мають прямого зв'язку з позитивною або негативною оцінкою. Вони виконують функцію наповнення тексту інформативністю, часто суб'єктивною, яка спонукає читача до певних оцінних асоціацій. Емоційно-оцінними синтаксичними одиницями є розчленовані структури, тобто спеціально вичленовані з одного речення два і більше виразно оформлених висловлення. Найпоширенішою з них у мові публіцистичного стилю є парцеляція, яка уможливує привернення уваги читача до певної частини речення, посилює інформативну, емоційно-оцінну місткість синтаксичної одиниці: *Нас, мирних гречкосіїв, упосліджували. А ми винайшли світове зерно і колесо, конституцію і демократію* (Літературна Україна, 10.04.2014).

Одним із різновидів синтаксичної емоційної оцінності є називний уявлення – називний відмінок іменника, який дає позитивну або негативну оцінку предметам, явищам, названим цими іменниками (*Доленосна зустріч; Гібридна війна*).

Для уточнення, доповнення оцінки предмета або явища, роз'яснення змісту, введення додаткової інформації у публіцистичних текстах функціонують вставні і вставлені конструкції: *Ті фахівці справді дали старт (лише старт, але важливий старт) реформам у міліції – переходу до формату цивілізованої поліції. А далі кавказькі реформатори повтікали, жахнувшись масштабів корупції в своєму міністерстві* (Літературна Україна, 09.03.2017). Їх функціональне навантаження полягає в додатковій інформації, що розширює й збагачує зміст висловлення.

Імплицитними засобами емоційного оцінювання на стилістичному рівні є метафора, метонімія, які в публіцистичному тексті через асоціативні зв'язки акцентують на новому в оцінці процесів доби, відбивають переосмислення історичного минулого і сучасних реалій життя народу: *Згущені ріки українських політиків або про приховані складники улюблених ласощів малюків* (Україна молода, 13.12.2012); *«Божественна» стратегія державних чиновників вигрілась на сонечку і активно допомагає конфесійній афері з «прихватизації» пам'ятки національного значення – Старокиївської гори та руїн Десятинної церкви* (Україна молода, 04.12.2012).

Емоційна оцінка явищ духовного життя народу часто знаходить вираження в метафоричній енантіосемії – поляризації значень слів, зокрема чітко вираженої і вже усталеної в свідомості людей негативної семантики поняття *політика* і позитивно окресленої в усі періоди історії літературної мови культурної сфери життя суспільства: *Сучасні кобзарі з намулу часу, ідеології, політики та імітації вимивають золоті піщинки правдивого кобзарства* (Слово Провісти, 22 – 28.08.2013).

Протиставлення позитивних і негативних емоційних оцінок досягається за допомогою стилістичного засобу – антитези, що полягає в зіставленні порівнюваних понять, явищ, ситуацій через поєднання їх значень в одному контексті для досягнення виражально-зображального ефекту, зокрема увиразнення протилежності: *В Україні зараз набирає силу процес очищення, у Росії – процес загнивання* (Україна молода, 24.06.2014).

Емоційно-оцінні функції виконує також порівняння, що передає позитивне або негативне ставлення до об'єкта через найхарактерніші ознаки, які органічно властиві для інших предметів чи явищ: *Влада – це підліток, який постійно шукає і розширює межі своєї безвідповідальності. А суспільство, подібно до дорослого, ці межі встановлює і контролює всередині* (Україна молода, 12.07.2004). Багатовимірність функціонального вживання оцінних засобів мови унеможлиблює їх чітку класифікацію за єдиною ознакою, що особливо помітне в переході емоційно-оцінної лексики в емоційно-оцінні синтаксичні структури (Коць, 2018, с. 345).

Показовим для публіцистичного стилю є вживання емоційно-оцінних трансформованих фразеологізмів, які актуалізують знання про сучасні політичні реалії: *Перспективи невеселі, але світло в кінці тунелю бачу; А вони латають чергові бюджетні діри за рахунок наших сімейних бюджетів* (День, 12 – 17.08.2007). Метафоризовані трансформовані фразеологізми в заголовкових структурах публіцистичних текстів загострюють емоційну увагу читача та спонукають прочитати статтю, зміст якої розкриває сам об'єкт аналізу і оцінки: *Між солом'яних вогнів і швидкого попелу забуття. Українська зовнішня політика. Погляд з-за кордону* (Сільські вісті, 4.09.2005). Чим більше у значенні фразеологічної одиниці міститься потрібної інформації, яка відповідає властивостям об'єкта, тим більша ймовірність того, що читач залишить її у своїй свідомості.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Емотивні механізми публіцистичності прямо пов'язані зі специфікою розвитку літературної мови, зі зміною суспільно-політичних і культурних умов життя суспільства, його ціннісних орієнтирів і психологічних настроїв. Постійно змінювана дійсність вимагає нових моделей для її інтерпретації. Емоційні мовні засоби уможлиблюють сприймання інформації широкою аудиторією і водночас регулюють, формують, змінюють її ціннісні орієнтири. Жанрова багатоманітність публіцистичності сприяє реалізації і розвиткові експресивного словника української літературної мови загалом.

Перспективи дослідження вбачаємо в порівнянні текстових виявів емотивності в різні часові періоди розвитку літературної мови з метою встановлення сталого і змінного, традиційного й нового в реалізації стилістичного, прагматичного, культурологічного потенціалу

публіцистичності і визначення її частки в словникові літературної мови загалом.

Література і джерела

- Великорода, М. (2001). *Прецедентні феномени як засіб вираження культурної континуальності у медіа дискурсі*. URL: <http://194.44.152.155/elib/local/501.pdf>. (дата звернення: 12.03 2020).
- Єрмоленко, С. (2000) Експресивність. *Українська мова. Енциклопедія*. Київ: Укр. енциклопедія ім. Бажана. С. 156 – 157.
- Жайворонок, В. В. (2000) Парцеляція. *Українська мова. Енциклопедія*, Київ: Укр. енциклопедія ім. Бажана. С. 786.
- Іваненко, С. М. (1999). *Поліфонія тексту*. Київ: Видавничий центр КДЛУ, 368 с.
- Космеда, Т. А. (2000). *Аксіологічні аспекти прагмалінгвістики: формування і розвиток категорії оцінки*. Львів: Вид-во ЛНУ ім. І. Франка, 434 с.
- Коць, Т. (2018). *Українське слово в пресі кінця XIX – початку XXI ст.: динаміка літературної норми*. Київ: Вид-во Дмитра Бурого, 462 с.
- Сорока, Т. В. (2015). Особливості полісемантичної структури аксіономів сучасної англійської мови. *Сучасні дослідження з іноземної філології*. № 13. С. 197 – 208.
- Чернушко, Н. (2014). Про розвиток лінгвістичних поглядів на конструкції експресивного синтаксису. *Лінгвістичні студії на пошану корифею. Зб. наук. пр.* Харків: Харк. іст.-філол. т-во. С. 45 – 56.
- Fix, U. (1988). *‘Kommunikativ adaguat’ – ‘stilistisch adaguat’. Zu Problemem, Kategorien, Kriterien der Redebwertung. Dissrtation (B) zur Erlangung des akademischen Grades doctor scientiae philosophiae*. Halle-Wittenberg: Martin-Luther-Universität, 324 с.
- Mikołajczuk, A. (2000). Problem ocen w analizie wybranych polskich nazw uczuż z klasy semantycznej GNI EWU. *Acta Universitatis Wratislaviensis No2229. Język a kultura*, 14. Wrocław. С. 117 – 134.
- Nowakowska-Kempna, I. (1986). *Konstrukcje zdaniowe z leksykalnymi wykiadnikami predykatyw uczuż*. Katowice: Uniwersytet, 1986, 382 с.
- Puzynina, J. (1982). Językoznawstwo a aksjologia. *Biuletyn Polskiego Towarzystwa Językoznawczego*. Zesz. 32. С. 23 – 32.
- Puzynina, J. (1986). O elementach ocen w strukturze znaczeniowej wyrazów. *Tekst. Biuletyn PTJ*. S. 121 – 128.
- Wierzbicka, A. (1997). *Understanding cultures through their key words: English, Russian, Polish, German, and Japanese*. New York: Oxford University Press, 316 с.

Стаття надійшла до редакції 07.11.2023 р.

Прийнято до друку 10.11.2023 р.

Рецензент – доктор філол. наук, проф. Веретюк О. М.